

Κυριακή 20 Ἰανουαρίου 2019.

12η Κυριακή τοῦ Λουκᾶ.

Λουκᾶ 17, 11-19.

«*Ἰησοῦ ἐπιστάτα, ἐλέησον ἡμᾶς*». (Λκ. 17, 13)

Δέν θά σταθοῦμε στή μεγάλη εὐεργεσία πού ἔκανε ὁ Κύριος στούς δέκα λεπρούς. Οὔτε στήν εὐγνωμοσύνη τοῦ ἑνός καί στήν ἀχαριστία τῶν ἑννέα. Θά προσπαθήσουμε νά ἐξετάσουμε τό ἐπίθετο μέ τό ὁποῖο προσφωνοῦν οἱ δέκα αὐτοί δυστυχεῖς ἄνθρωποι τό Χριστό. «Ἰησοῦ ἐπιστάτα» φωνάζουν μέ δύναμη καί ἐλπίδα γιά τό ἀναμενόμενο θετικό ἀποτέλεσμα.

«Ἐπιστάτα» εἶναι ἓνα ἐπίθετο μέ μεγάλη σημασία καί βαθύ νόημα. Ἐπιστάτης ὁ Κύριος. Ἐπιστάτης τῆς κτίσεως καί τοῦ ἀνθρώπου. Ἐπιστάτης τοῦ χώρου καί τοῦ χρόνου. Ἐπιστάτης τῶν σκέψεων, τῶν συναισθημάτων καί τῶν διαθέσεων. Ποιός ὀνομάζεται ἐπιστάτης; Εἶναι τό πρόσωπο ἐκεῖνο πού ἐποπτεύει καί ἐλέγχει τήν ἐξέλιξη τῶν ἐργασιῶν σέ κάποιο τομέα καί τήν

κατάσταση τῶν ἐργαζομένων. Ὁ ἐπιστάτης εἶναι τό ἀρμόδιο πρόσωπο νά κάνει εἰσηγήσεις πρὸς τό ἀφεντικό καί νά τοῦ ζητήσει νά ἀπολύσει ἢ νά προσλάβει κάποιον ὑπάλληλο. Ὁ ἐπιστάτης εἶναι αὐτός πού θά καθορίσει τό ρυθμό μέ τόν ὁποῖο θά προχωρήσει κάποια ἐργασία. Ὁ ἐπιστάτης εἶναι ὑπεύθυνος γιά τήν ἀσφάλεια τῶν ἐργαζομένων του. Εἶναι αὐτός πού ξέρει καλύτερα ἀπό τούς ἄλλους μία συγκεκριμένη ἐργασία καί πῶς θά γίνει αὐτή μέ τόν πιό γρήγορο καί ἀποδοτικό τρόπο.

Ὅλ' αὐτά τά γνωρίσματα τοῦ ἐπιστάτη ὑπάρχουν στό πρόσωπο τοῦ Ἰησοῦ καί γι' αὐτό πολύ σωστά οἱ δέκα λεπτοί τόν προσφωνοῦν «ἐπιστάτα». Ἐπίσταται ὁ Κύριος πάνω στόν κόσμο. Ὁ Χριστός εἶναι ὁ μέγας ἐπιστάτης ὅλων μας γιά δύο κυρίως λόγους. Πρῶτον ἐπειδή Ἐκεῖνος μᾶς παρακολουθεῖ μέ συνέπεια, προσεκτικά κάθε δευτερόλεπτο τῆς ζωῆς μας. Καί δεύτερον ἐπειδή ἡ ἐπιστασία Του διαπνέεται ἀπό τήν ἀκατάσχετη ἀγάπη Του γιά μᾶς πού εἴμαστε δημιουργήματά Του.

Ὁ Κύριος ἐποπτεύει καί παρακολουθεῖ ὅλο τό σύμπαν καί ὅλα τά πλάσματά Του. Καταγράφει λεπτομερῶς ὄχι μόνον τίς πράξεις μας, ἀλλά καί τίς σκέψεις μας καί τίς διαθέσεις μας καί τά συναισθήματά μας. «Σέ ποιό μέρος μπορῶ νά βρεθῶ ἔξω ἀπό τό βλέμμα σου καί μακριά ἀπό τό πρόσωπό σου»; ἀναρωτιέται ὁ προφητάναξ Δαυΐδ. Στίς κορυφές τῶν βουνῶν, στίς ἐρημιές, στό βυθό τῆς θαλάσσης, παντοῦ εἶναι παρών ὁ Θεός. Πουθενά καί ποτέ δέν εἴμαστε μόνοι μας. Ἀπ' ὅλους μπορούμε νά ἀπομωνοθοῦμε, ὄχι ὅμως καί ἀπό τόν μεγάλο ἐπιστάτη καί ἐπόπτη, ἀπό τό Θεό. Ἐκεῖνος μᾶς βλέπει καί μᾶς παρακολουθεῖ μέ ἀγάπη παντοῦ καί πάντοτε. Ὅταν ἀμαρτάνουμε, ἀμαρτάνουμε μπροστά Του, ὅταν ἀγαθοποιοῦμε, κάνουμε τό καλό μπροστά Του, ἀκούει τό γέλιο μας, βλέπει τό δάκρυ μας, μετράει τόν ἰδρώτα μας, ἀφουγκράζεται τούς κτύπους τῆς καρδιάς μας, διαβάσει τά συναισθήματά μας, βρίσκει στή σκέψη μας. Ζοῦμε μαζί μέ τό Θεό, κάτω ἀπό τήν ἐποπτεία Του καί ἀπό τήν ἐπιστασία Του. Ἄν μᾶς ἀρέσει αὐτό, εἶναι ἡ χαρά μας, ἄν δέν μᾶς ἀρέσει, ζοῦμε ἀπό τώρα στήν

κόλασή μας. Ἡ παρουσία καί ἡ ἐπιστασία τοῦ Θεοῦ στή ζωή τοῦ ἀνθρώπου καταργεῖ τό φρικτό φαρμάκι τῆς μοναξίας. Ὁ πιστός ποτέ δέ νιώθει μοναξία. Ἀπολαμβάνει τήν παρουσία τοῦ Θεοῦ στή ζωή του. Καί ὅταν ἀποξενώνεται ἀπό τούς ἀνθρώπους καί πάλι ἐπικοινωνεῖ ἀγαπητικά μαζί τους διά μέσου τοῦ Θεοῦ. Ἡ ἐπιστασία τοῦ Θεοῦ πάνω μας σημαίνει πώς ὁ Κύριος γνωρίζει τά πάντα γιά μᾶς. Εἶναι ἀνόητο νά προσπαθοῦμε νά κρύψουμε κάτι ἀπό τό Θεό. Ὅ,τι ἀποκαλύπτουμε στό Θεό, οὐσιαστικά τό ἀποκαλύπτουμε στόν ἑαυτό μας, ἀφοῦ ὁ Θεός ἤδη τό γνωρίζει.

«Ἰησοῦ ἐπιστάτα» φωνάζουν σήμερα οἱ λεπροί. Ἐπιστάτης καί ἐπόπτης ὁ Χριστός. Ὁ Χριστός ὅμως εἶναι ἕνας ἐπιστάτης γεμάτος ἀγάπη. Δέν εἶναι ἐλεγκτικός ὁ Κύριος. Μᾶς παρακολουθεῖ ἀπό ἀγάπη καί στοργή. Αὐτή ἡ ἀγάπη πού τόν κατέβασε στή γῆ καί τόν ἔκανε σάν καί μᾶς, αὐτή ἡ ἀγάπη πού τόν ἀνέβασε στό Σταυρό πληγωμένο καί καταματωμένο, αὐτή ἡ ἀγάπη πού τόν κατέβασε στόν Ἄδη γιά νά καταργήσει τό θάνατο καί νά μᾶς χαρίσει τήν ἐλπίδα τῆς ἀνάστασης, αὐτή ἡ ἀγάπη τόν κάνει νά

παρακολουθεῖ τά βήματά μας καί τήν πορεία μας. Ἐποπτεύει καί παρακολουθεῖ μέ προσοχή τίς πράξεις, τά λόγια καί τίς σκέψεις μας ὁ Θεός ὄχι γιά νά μᾶς ἀξιολογήσει καί νά μᾶς κρίνει. Βρισκόμαστε κάτω ἀπό τό βλέμμα Του συνεχῶς, ἐπειδή μᾶς ἀγαπάει. Ὁ Κύριος ἐκδηλώνει τήν ἀγάπη Του πρός ἐμᾶς μέ τήν ἄγρυπνη ἐπιστάσια Του. Ὅπως ὁ πατέρας καί ἡ μητέρα μεριμνοῦν συνεχῶς νά κάνουν τό καλύτερο γιά τά παιδιά τους καί τά παρακολουθοῦν πάντοτε μέ διάκριση καί ἀγάπη, ἔτσι καί ὁ οὐράνιος Πατέρας καί Θεός μας στρέφει συνεχῶς στοργικά τό βλέμμα Του πάνω μας ἀπό καθαρή καί ἀπόλυτη ἀγάπη. Ἡ παρουσία τοῦ Θεοῦ στή ζωή μας εἶναι ὀλοζώντανη καί διαρκής. Εἶναι ὅμως τόσο διακριτική πού γιά νά τήν καταλάβουμε πρέπει νά γυμνάσουμε καλά τά μάτια τῆς ψυχῆς μας. Νά ἀφήσουμε τό πνεῦμα μας νά διακρίνει, πίσω ἀπό τίς συμπτώσεις καί τήν τύχη, τήν πρόνοια καί τήν προστασία τοῦ Θεοῦ. Ὁ Θεός εἶναι ἐδῶ κοντά μας πάντοτε. Καί δέν εἶναι ἀπλῶς κοντά μας, ἔρχεται νά κατοικήσει καί μέσα μας, ἀρκεῖ νά τό θελήσουμε καί νά τρέξουμε κοντά Του, νά Τοῦ

ανοίξουμε τά φιλοκάρδια μας και νά τόν βάλουμε μέσα μας τρώγοντας τό σῶμα Του και πίνοντας τό αἷμα Του. Ἡ Θεία Εὐχαριστία εἶναι τό μεγαλύτερο δῶρο τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ, γιατί δέν μᾶς χαρίζει κάτι τι, ἀλλά μᾶς χαρίζει τόν ἴδιο τόν Ἐαυτό Του.

«Ἰησοῦ ἐπιστάτα ἐλέησον ἡμᾶς» φωνάζουν σήμερα οἱ λεπροί. Ζοῦμε σέ μιά ἐποχή πού ὁ ἐγωϊσμός και τό συμφέρον ἔχουν βυθίσει τόν ἄνθρωπο σέ μιά ἀπύθμενη μοναξιά. Οἱ διαπροσωπικές σχέσεις και οἱ κοινωνικές ἐπαφές εἶναι τόσο ἐπιφανειακές και ψεύτικες πού περισσότερο κουράζουν παρά παρηγοροῦν. Μέσα σ' αὐτή τήν ἀτμόσφαιρα ἡ μοναξιά εἶναι ὁ μόνος σύντροφος πολλῶν συνανθρώπων μας. Ἐπιπλέον ἡ καθαρῆ και ἄδολη ἀγάπη εἶναι κάτι περιζήτητο και σπάνιο. Ὅταν βρισκόμαστε κάτω ἀπό τό ἀβάστακτο βάρος τῆς μοναξιάς ἢ ὅταν πίνουμε τό πικρό ποτήρι τῆς ἀνθρώπινης κακίας, ἄς φωνάζουμε αὐτό πού φώναξαν σήμερα οἱ δέκα λεπροί: «Ἰησοῦ ἐπιστάτα ἐλέησον ἡμᾶς». Ἄς ἀναγνωρίζουμε μέσα μας μέ χαρά πώς ὁ Χριστός εἶναι ὁ μέγας ἐπιστάτης τοῦ κόσμου και τῆς ἱστορίας. Ἄς καταφεύγουμε μέ

λαχτάρα στήν ἐπιστασία Του, ὅπως τό μικρό παιδί τρέχει στήν ἀνοιγμένη ἀγκαλιά τοῦ γονιοῦ του. Ἡ ἐπιστασία τοῦ Χριστοῦ εἶναι μία ἐπιστασία διαρκῆς καί ἔτσι δέν ἔχουμε ἀνάγκη νά νιώθουμε μόνοι, ἀφοῦ Ἐκεῖνος εἶναι πάντοτε κοντά μας. Ἡ ἐπιστασία τοῦ Χριστοῦ γίνεται μόνον ἀπό ἀγάπη γιά μᾶς. Μᾶς παρακολουθεῖ συνεχῶς γιά νά μᾶς προστατεύει, γιά νά μᾶς σηκώνει, γιά νά μᾶς θεραπεύει. Ὄταν πληγωθοῦμε ἀπό τό μῖσος τοῦ κόσμου ἄς τρέξουμε στήν ἀγάπη Του. Ὄταν μᾶς χαστουκίζει ἡ ζωή, ἄς ἀναζητήσουμε τό ἀπαλό του χᾶδι. Ὄταν παγώνουμε ἀπό τήν ἀνθρώπινη ἀδιαφορία, ἄς τρέξουμε νά ζεσταθοῦμε στήν πρόνοια καί στό ἐνδιαφέρον Του γιά μᾶς. Ὁ Κύριος εἶναι τό μοναδικό πρόσωπο πού θά ἐνδιαφέρεται πάντοτε γιά μᾶς, πού εἶναι κοντά μας καί ὅταν Τόν ἀγαπᾶμε καί ὅταν τόν μισοῦμε καί ὅταν Τόν πιστεύουμε καί ὅταν Τόν ἀμφισβητοῦμε. Ὁ Χριστός εἶναι ὁ μέγας ἐπιστάτης τῆς ἀγάπης. Ἄς ἀπολαμβάνουμε τήν προστασία πού μᾶς παρέχει τό ἐνδιαφέρον Του καί ἄς τήν ἀνταποδίδουμε στό ἐλάχιστο μέ τόν διαρκή πνευματικό μας ἀγώνα.

Τότε ἡ ἐπιστάσια Του δέν θά καταστεῖ ἀνωφελής, ἀλλά θά ἐπιτύχει τόν μεγάλο στόχο της πού εἶναι ἡ σωτηρία μας, τήν ὁποία μακάρι νά κερδίσουμε ὅλοι μας. Ἀμήν.